

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement ■ ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof</p>
--	--

עירובין-מי שהוציא והו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
למה הדבר דומה - לשלש הצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים, עירבו שתיים עם האמצעית - זו מביאה מתוך ביתה ואוכלת, וזו מביאה מתוך ביתה ואוכלת, זו מחזרת מותרת לתוך ביתה, וזו מחזרת מותרת לתוך ביתה.	תניא כוותיה דרב יהודה אליבא דשמואל, אמר רבי שמעון:											מט.
שלשתן אסורות.	אבל חכמים אומרים:											מט.
ואודא שמואל לטעמיה												מט.
חצר שבין שני מבואות, עירבה עם שניהם - אסורה עם שניהם, לא עירבה עם שניהם - אוסרת על שניהן. היתה באחד רגילה ובאחד אינה רגילה, זה שרגילה בו - אסור, וזה שאינה רגילה בו - מותר.	דאמר שמואל:											מט.
עירבה עם שאינה רגילה בו - הותר רגילה לעצמו.	רבה בר רב הונא:											מט.
אם עירבה רגילה לעצמו, וזה שאינה רגילה בו לא עירב, והיא עצמה לא עירבה - דוחין אותה אצל שאינה רגילה בו, וכגון זה כופין על מדת סדום.	ואמר רבה בר רב הונא אמר שמואל:											מט.
המקפיד על עירובו - אין עירובו עירוב, מה שמו - עירוב שמו.	רב יהודה אמר שמואל:											מט.
עירובו עירוב, אלא שנקרא מאנשי ורדינא.	רבי חנינא:											מט.
החולק את עירובו אינו עירוב.	רב יהודה אמר שמואל:											מט.
כמאן - כבית שמאי												מט.
חמשה שגבו את עירובן ונתנוהו בשני כלים, בית שמאי אומרים: אין זה עירוב	דתניא: [בית שמאי]											מט.
הרי זה עירוב	בית הלל:											מט.
אפילו תימא בית הלל: עד כאן לא קאמרי בית הלל התם אלא דמליין למנא ואייתר, אבל היכא דפלגיה מפלג - לא.												מט.
ותרתי למה לי?												מט.
צריכי, דאי אשמעינן התם - משום דקפיד, אבל הכא - אימא לא. ואי אשמעינן הכא - משום דפלגיה מפלג, אבל התם - אימא לא, צריכא.												מט.
מי אמר שמואל החולק את עירובו - אינו עירוב	רב אבא לרב יהודה בבי מעצרתא דבי רב זכאי:											מט.
בית שמניחין בו עירוב - אינו צריך ליתן את הפת.	והאמר שמואל:											מט.
מאי טעמא לאו משום דאמר: דכיון דמנח בסלא - כמאן דמנח הכא דמי, הכא נמי: כיון דמנח בסלא - כמאן דמנח הכא דמי?												מט.
התם - אף על פי שאין פת, מאי טעמא - דכולהו הכא דיירי.	אמר ליה: [רב יהודה]											מט.
עירוב משום קנין. ואם תאמר: מפני מה אין קונין במעה - מפני שאינה מצויה בערבי שבתות.	שמואל:											מט.
היכא דעירב מיהו לקני?												מט.
גזירה שמא יאמרו מעה עיקר, וזמנין דלא שכיח מעה, ולא אתי לאיערובי בפת, דאתי עירוב לאיקלקולי.												מט.
עירוב משום דירה.	רבה:											מט.
מאי בנייהו?												מט.
איכא בנייהו כלי, ופחות משוה פרוטה, וקטן.												מט.
לדידך קשיא, ולשמואל קשיא.	אביי לרבה:											מט:
חמשה שגבו את עירובן, כשהם מוליכין את עירובן למקום אחר - אחד מוליך לכולן.	הא תניא:											מט:
הוא ניהו דקא קני, ותו לא. הוא ניהו דקא דייר, ותו לא												מט:

מימרא-statement ■
קושיא-challenge †
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

◆ **הולקים-disputants**
 ◊ **נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O

מקרא-key:

עירובין-מי שהוציא והו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא לדידי קשיא, ולא לשמואל קשיא: שליחות דכולהו קא עביד.	אמר ליה: [רבה]										!	◊	מט:
הלכה כרבי שמעון.	רבה אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:											■	מט:
מי שביא בידו ודחקה לו, וזיה מכי אילן או גזר, ואמר שביחתי ונתתי - לא אמו כלום, שביחתי בעיקרו - מהלך ממקום רגליו ועד עיקרו אלפים אמה, ומעיקרו ועד ביתו אלפים אמה. נמצא מהלך משחשיכה ונתתי - לא אמו כלום, שביחתי בעיקרו - מהלך ממקום רגליו ועד עיקרו אלפים אמה, ואמר שביחתי במקומי - זכה לו מקומו אלפים אמה לכל רוח.												■	מט:
עגולות, דברי רבי חנינא בן אנטיגוס.	[רבי חנינא בן אנטיגוס]											■	מט:
מרובעות, כטבלא מרובעת, כדי שיהיה נשכר לזויות.	הכמים:											■	מט:
וזהו היא שאמרו העני מערב ברגליו.												■	מט:
אנו אין לנו אלא עני.	רבי מאיר:											■	מט:
אחד עני ואחד עשיר, לא אמרו מערבין בפת אלא להקל על העשיר, שלא יצא ויערב ברגליו.	רבי יהודה:											■	מט:
מאי לא אמר כלום?												^	מט:
לא אמר כלום כל עיקר, דאפילו לתחתיו של אילן לא מצי אזיל.	רב:											■	מט:
לא אמר כלום לביתו, אבל לתחתיו של אילן - מצי אזיל, ונעשה תחתיו של אילן חמר גמל, בא למדוד מן הצפון - מודדין לו מן הדרום, בא למדוד מן הדרום - מודדין לו מן הצפון.	שמואל:											■	מט:
מאי טעמא דרב - משום דלא מסיים אתריה.	רבה:											■	מט:
מאי טעמא דרב - משום דקסבר: כל שאינו בזה אחר זה - אפילו בבת אחת אינו.	איכא דאמרי, אמר רבה:											■	מט:
מאי בנייהו?												‡	מט:
איכא בנייהו. ואמר ר' יצחק לרבא בע אמות מגו שמונה. מאן דאמר משום דלא מסיים אתריה - הא לא מסיים אתריה, ומאן דאמר משום כל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו - האי כארבע אמות דמי, ונתתי - לא אמו כלום, שביחתי בעיקרו - מהלך ממקום רגליו ועד עיקרו אלפים אמה, ומעיקרו ועד ביתו אלפים אמה. נמצא מהלך משחשיכה ונתתי - לא אמו כלום, שביחתי בעיקרו - מהלך ממקום רגליו ועד עיקרו אלפים אמה, ואמר שביחתי במקומי - זכה לו מקומו אלפים אמה לכל רוח.												■	מט:
כל דבר שאינו בזה אחר זה - אפילו בבת אחת אינו.	גופא, אמר רבה:											■	מט:
המרבה במעשרות - פירותיו מתוקנין ומעשרותיו מקולקלין.	איתיביה אביי לרבה:											‡	מט:
אמאי? לימא: כל שאינו בזה אחר זה - אפילו בבת אחת אינו.												‡	מט:
שאני מעשר דאיתיה לחצאין, דאי אמר תקדוש פלגא פלגא דחישא - קדשה.												!	מט:
והרי מעשר בהמה דליתיה להצאין.												‡	מט:
יצאו שנים בעשירי, וקראן עשירי - עשירי ואחד עשר מעורבין זה בזה.	ואמר רבא:											‡	מט:
שאני מעשר בהמה דאיתיה בזה אחר זה בטעות.												!	מט:
קרא לתשיעי עשירי, ולעשירי תשיעי, ולאחד עשר עשירי - שלשתן מקודשין.	דתנן:											!	מט:
והרי תודה, דליתיה בטעות וליתיה בזה אחר זה:												‡	מט:
תודה שנחטטה על שמונים הלוח, חזקיה אמר: קדשו עלה ארבעים מתוך שמונים.	ואיתמר: [חזקיה]											■	מט:
לא קדשו עלה ארבעים מתוך שמונים.	רבי יוחנן:											■	מט:
הכל מודים היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים - קדשי, לא יקדשו ארבעים אלא אם כן קדשו שמונים. כולי עלמא לא פליגי דלא קדשו, כי פליגי בסתמא.	הא איתמר עלה, אמר רבי ר' יהושע בן לוי:											!	מט:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **! תירוץ-answer**
ראיה-proof

מקרא-key:

עירובין-מי שהוציא והו		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
לאחריות קא מכיון, ועל תנאי אייתנהו.	מר סבר: [חזקיה]	◊	!	♦							
לקרבן גדול קא מכיון.	ומר סבר: [רבי יוחנן]	◊	!	♦							
לא שנו אלא באילן שתחתיו שתיים עשרה אמה, אבל באילן שאין תחתיו שתיים עשרה אמה - הרי מקצת ביתו ניכר.	אביי:	◊							■		
ממאי דבארבעי מציעתא קא מסיים? דלמא בארבעי דהאי גיסא ובארבעי דהאי גיסא קמסיים	מתקף לה רב הונא בריה דרב יהושע:	◊							⚡		
לא שנו אלא באילן שתחתיו שמונה אמות, אבל באילן שתחתיו שבע אמות - הרי מקצת ביתו ניכר.	אלא אמר רב הונא בריה דרב יהושע:	◊							■		
תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דשמואל.		◊							■		
מ' שבא ברוך וחשכה לו, והיה מכיר אילן או גזר, ואמר שבייתו ונתחד - לא אמר כדכתיב: 'אל אם אמו' וכו'.	תניא כוותיה דרב:	◊							■		
הו"ל שני, איך יאמר שאינו מכיר? הו"ל שאינו מכיר מוסיף שבתחתיו למכור, והמכיר אמר שבתחתיו במקום פלוני. במה דברים אמורים - כשסיים ארבע אמות שקבע, אבל לא סיים ארבע אמות שקבע - לא לימא תיהו תיובתיה דשמואל		◊							⚡		
הכא במאי עסקינן - כגון דאיכא ממקום רגליו ועד עיקרו תרי אלפי וארבע גרמידי, דאי מוקמית ליה באיך גיסא דאילן - קם ליה לבר מתחומא, אי סיים ארבע אמות - מצי אזיל, ואי לא - לא מצי אזיל.	אמר לך שמואל:	◊							!		
ספיה דעירובין בשתי דוחות, כמזדמה הוא שמעבר בין לשת דוחות, או שאמר לעבדו צא ועירובי, אוו עירב עליו לצפון ואחד עירב עליו לדרום - מהלך לצפון כעירובו לדרום, ולדרום כעירובו לצפון. ואם עירב עליו לצפון ואלו עירב עליו לדרום - מהלך לצפון כעירובו לדרום, ולדרום כעירובו לצפון.	תניא כוותיה דשמואל:	◊							■		
לימא תיהו תיובתיה דרב		◊							⚡		
רב תנא הוא ופליג.		◊							!		
אמר שביתתי בעיקרו - מהלך ממקום רגליו ועד עיקרו אלפים אמה, ומעיקרו לביתו אלפים אמה. נמצא מהלך משחשיכה ארבעת אלפים אמה.		◊									■
והוא דכי רהיט לעיקרו מטי.	רבא:	◊									■
והא חשכה לו קתני	אמר ליה אביי:	◊							⚡		
חשכה לביתו, אבל לעיקרו של אילן מצי אזיל.	[רבא]	◊							!		
חשכה לו - כי מסגי קלי קלי, אבל רהיט - מטי.	איכא דאמרי אמר רבא:	◊							!		
רבה ורב יוסף הוו קא אזלי באורחא.		◊									○
תהא שביתתנו תותי דיקלא דסביל אחוה, ואמרי לה: תותי דיקלא דפריק מריה מברגא.	רבה לרב יוסף:	◊									○
אמר ליה: לא ידענא ליה.	[רב יוסף]	◊									○
אמר ליה: סמוך עלי.	[רבה]	◊									○
אם היו שנים, אחד מכיר ואחד שאינו מכיר - זה שאינו מכיר מוסר שביתתו למכיר, זה שמכיר אומר תהא שביתתנו במקום פלוני.	דתניא, רבי יוסי:	◊							■		○
ולא היא, לא תנא ליה כרבי יוסי אלא כי היכי דליקבל לה מיניה, משום דרבי יוסי נימוקו עמו.		◊							■		
אם אינו מכיר או שאינו בקי וכו'.		◊									■
הני אלפים אמה היכן כתיב?		◊									^
(שמות ט"ז) שבו איש תחתיו - אלו ארבע אמות, אל יצא איש ממקומו - אלו אלפים אמה.	דתניא:	◊							■		!
מנא לן?		◊							⚡		

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

עירובין-מי שהוציא והו		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
למדנו מקום ממקום, ומקום מניסה, וניסה מניסה, וגבול מגבול, וגבול מחוץ, וחוץ מחוץ. דכתיב (במדבר ל"ה) ומדתם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו'.	רב חסדא:									!	◊
ונילף (במדבר ל"ה) מקיר העיר וחוצה אלף אמה										⚡	
דנין חוץ מחוץ, ואין דנין חוץ מחוצה.										!	◊
ומאי נפקא מינה?										⚡	
(ויקרא י"ד) ושב הכהן ובא הכהן - זו היא שיבה זו היא ביאה	הא תנא דבי רבי ישמעאל:									⚡	◊
הני מילי - היכא דליכא מידי דדמי ליה, אבל היכא דאיכא מידי דדמי ליה - מדמי ליה ילפינן.										!	◊
אלפים אמה עגולות.	[רבי חנינא בן אנטיגנוס]										■
ורבי חנינא בן אנטיגנוס מה נפשך, אי אית ליה גזירה שוה - פיאות כתיבן, אי לית ליה גזירה שוה - אלפים אמה מנא ליה?											⚡
לעולם אית ליה גזירה שוה, ושאני הכא דאמר קרא (במדבר ל"ה) זה יהיה להם מגרשי הערים - לזה אתה נותן פיאות, ואי אתה נותן פיאות לשובתי שבת.											!
ורבנן?											⚡
כזה יהו כל שובתי שבת.	תני, רב חנניה:										!
המעביר ארבע אמות ברשות הרבים - אינו חייב עד שמעביר הן ואלכסונו.	רבי אחא בר יעקב:										■
עמוד - ברשות הרבים גבוה עשרה ורוחב ארבעה, צריך הן ואלכסונו או לא?	רב פפא, בדיק לן רבא:										^
לאו היינו דרב חנניה?	ואמרינן ליה:										!
כזה יהו כל שובתי שבת.	דתניא, רב חנניה:										!
וזה הוא שאמרו העני מערב ברגלי, אמר רבי מאיר אנו אין לנו אלא עני וכו'.	[רבי מאיר]										■
מחלוקת במקומי, דרבי מאיר סבר: עיקר עירוב בפת, - עני הוא דאקילו רבנן עילויה, אבל עשיר - לא	רב נחמן: [דרבי מאיר סבר]										◆
עיקר עירוב ברגל, אחד עני ואחד עשיר.	רבי יהודה סבר:										◆
אבל במקום פלוני - דברי הכל: עני - אין, עשיר - לא.	[דברי הכל]										■
וזהו היא שאמרו מאן קתני לה - רבי מאיר	[רבי מאיר]										■
ואהיכא קאי											^
אאינו מכיר או שאינו בקי בהלכה.											!
ולא אמרו מערבין בפת אלא להקל מאן קתני לה - רבי יהודה.	[רבי יהודה]										■
מחלוקת במקום פלוני, דרבי מאיר סבר: עני - אין, עשיר - לא.	רב חסדא: [רבי מאיר סבר]										◆
אחד עני ואחד עשיר.	רבי יהודה סבר:										◆
אבל במקומי - דברי הכל: - אחד עני ואחד עשיר, דעיקר עירוב ברגל.	[דברי הכל]										■
וזהו היא שאמרו מאן קתני לה - רבי מאיר.	[רבי מאיר]										■
ואהיכא קאי											^

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-מי שהוציא והו		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
אדא: מי שבא בדרך וחשכה.															◊
ולא אמרו מערבין בפת אלא להקל מאן קתני לה - דברי הכל.	[דברי הכל]														◊
אחד עני ואחד עשיר מערבין בפת, ולא יצא עשיר חוץ לתחום ויאמר שביתתי במקומי - לפי שלא אמרו מערבין ברגל אלא למי שבא בדרך וחשכה, דברי רבי מאיר.	תניא כוותיה דרב נחמן: [רבי מאיר]														◊
אחד עני ואחד עשיר מערבין ברגל, ויצא עשיר חוץ לתחום ויאמר תהא שביתתי במקומי, וזה הוא עיקרו של עירוב. והתירו חכמים לבעל הבית לשלח עירובו ביד עבדו, ביד בנו, ביד שלווחו בשביל להקל עליו.	[רבי יהודה]														◊
מעשה באנשי בית ממל ובאנשי בית גוריון בארומא, שהיו מחלקין גרוגרות וצימוקין לעניים בשני בצורת, ובאין עניי כפר שיחין ועניי כפר חנניה ומחשיכון על התחום, למחרת משכימין ובאין.	רבי יהודה:														◊
מי שיצא לילך לעיר שמערבין לה, והחזירו חבריו - הוא מותר לילך, וכל בני העיר אסורין, דברי רבי יהודה	רב אשי: מתניתין נמי דיקא, דקתני: [רבי יהודה]														◊
מאי שנא איהו ומאי שנא אינהו?	והוינן בה:														◊
הכא במאי עסקינן - כגון שיש לו שני בתים, ושני תחומי שבת ביניהן. איהו כיון דנפקא ליה לאורחא - הוה ליה עני, והנך עשירים נינהו.	ואמר רב הונא:														◊
אלמא: כל במקום פלוני עני - אין, עשיר - לא. שמע מינה.															◊
אחד עני ואחד עשיר.	מחזי ליה דרב אבהו אבי אשי לחייא בר רב קמיה														◊
סיים בה נמי: הלכה כרבי יהודה.	אמר ליה רב:														◊
רבה בר רב חנן הוה רגיל דאתי מארטיבנא לפומבדיתא, אמר תהא שביתתי בצינתא.	[רבה בר רב חנן]														◊
מאי דעתך - רבי מאיר ורבי יהודה - הלכה כרבי יהודה, ואמר רב חסדא: מחלוקת במקום פלוני, והא רב נחמן ותניא כוותיה.	אמר ליה אביי:														◊
אמר ליה: הדרי בי.	[רבה בר רב חנן]														◊
הרי אמרו שבת יש לו ארבע אמות, הנותן את עירובו יש לו ארבע אמות או לא?	רמי בר חמא:														◊
לא אמרו מערבין בפת אלא להקל על העשיר, שלא יצא ויערב ברגליו	רבא, תא שמע:														◊
ואי אמרת אין לו - האי להקל? להחמיר הוא															◊
אפילו הכי ניהא ליה, כי היכי דלא נטרה וניפוק.															◊
מי שיצא לילך בעיר שמערבין בה, והחזירו חבריו - הוא מותר לילך, וכל בני העיר אסורין, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]														◊
כל שהוא יכול לערב ולא עירב - הרי זה חמר גמל.	רבי מאיר:														◊
מאי שנא איהו ומאי שנא אינהו?															◊
הכא במאי עסקינן - כגון שיש לו שני בתים, וביניהן שני תחומי שבת. איהו, כיון דנפק ליה לאורחא - הוה ליה עני, והני עשירי נינהו.	רב הונא:														◊
מי שיש לו שני בתים וביניהן שני תחומי שבת, כיון שהחזיק בדרך - קנה עירוב דברי רבי יהודה.	תניא נמי הכי: [רבי יהודה]														◊
אפילו מצאו חבריו ואמר לו לין פה, עת חמה הוא, עת צינה הוא - למחר משכים והולך.	יתר על כן אמר רבי יוסי ברבי יהודה:														◊
לומר - כולי עלמא לא פליגי דצריך, כי פליגי - להחזיק.	רבה:														◊
להחזיק - דכולי עלמא לא פליגי דצריך, כי פליגי - לומר.	רב יוסף:														◊
כמאן אזלא הא דאמר עולא:															◊
מי שהחזיק בדרך והחזירו חבריו - הרי הוא מוחזר ומוחזק.	[עולא]														◊

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
מעשה-story O **! תירוץ-answer** ^ **שאלה-question** ζ **קושיא-challenge** ζ
ראיה-proof ■

מקרא-key:

עירובין-מי שהוציא והו		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אי מוחזר - למה מוחזק? ואי מוחזק - למה מוחזר?										ז	א
הכי קאמר: אף על פי שמוחזר - מוחזק.										■	א
כמאן - כרב יוסף, ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה.										!	
רב יהודה בר אשתתא אייתי ליה כלכלה דפירי לרב נתן בר אושעיא. כי הוה אזיל שבקיה עד דנחית דרגא, אמר ליה: בית הכא. למחר קדים ואזיל.	[רב יהודה בר אשתתא]										○
כמאן - כרב יוסף, ואליבא דרבי יוסי בר יהודה.											א
לא, כרבה ואליבא דרבי יהודה.										!	
כל שיכול לערב כו.	רבי מאיר:										■
ספק, רבי מאיר ורבי יהודה אומרים: הרי זה חמר גמל	הא תנינא חדא זימנא: [רבי מאיר ורבי יהודה]										■
לא תימא טעמא דרבי מאיר ספק עירב ספק לא עירב, הוא דהוי חמר גמל אבל ודאי לא עירב - לא הוי חמר גמל, אלא, אפילו ודאי לא עירב - הוי חמר גמל. דהא הכא ודאי לא עירב, וקא הוי חמר גמל.	רב ששת:										!
מי שיצא חוץ לתחום - אפילו אמה אחת לא יכנס.	[ת"ק]										■
שתיים - יכנס, שלש - לא יכנס.	רבי אליעזר:										■
רגלו אחת בתוך התחום ורגלו אחת חוץ לתחום - לא יכנס, דכתיב (ישעיהו נח) אם תשיב משבת רגלך, רגלך כתיב.	רבי חנינא:										■
רגלו אחת בתוך התחום ורגלו אחת חוץ לתחום - יכנס	והתניא:										■
הא מני - אחרים היא.											!
למקום שרובו הוא נזקר.	דתניא, אחרים:										!
רגלו אחת בתוך התחום ורגלו אחת חוץ לתחום - יכנס, דכתיב (ישעיהו נח) אם תשיב משבת רגלך, רגלך קריינן.	איכא דאמרי, אמר רבי חנינא:										■
לא יכנס	והתניא:										■
כאחרים	הוא דאמר: [רבי חנינא]										!
למקום שרובו הוא נזקר.	דתניא: [אחרים]										!
שתיים - יכנס, שלש - לא יכנס.	רבי אליעזר:										■
אחת - יכנס, שתיים לא יכנס	והתניא רבי אליעזר:										■
לא קשיא הא - דעקר חדא וקם אתרתי, הא - דעקר תרתי וקם אתלת.											!
אפילו אמה אחת לא יכנס	והתניא, רבי אליעזר:										■
כי תניא היא - למודד.											!
ולמודד שאמרו נותנין לו אלפים אמה - אפילו סוף מדתו כלה במערה.	דתני:										!
מי שהשיך חוץ לתחום - אפילו אמה אחת לא יכנס.	[ת"ק]										■
אפילו חמש עשרה אמות יכנס, שאין המשוחות ממציין את המדות מפני הטועין.	רבי שמעון:										■
מפני טועי המדה.	תנא:										■

disputants-חולקים ◆ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה ■
--	---

מקרא-key:	עירובין-מי שהוציאנהו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל	למ	לנ	לו	לז	לח	לט	מ	מא	מב	מג	מד	מה	מו	מז	מח	מט	נ	נא	נב	נג	נד	נה	נו	נז	נח	נט	ס	סא	סב	סג	סד	סה	סו	סז	סח	סט	ע	עא	עב	עג	עד	עה	עו	עז	עח	עט	פ	פא	פב	פג	פד	פה	פו	פז	פח	פט	צ	צא	צב	צג	צד	צה	צו	צז	צח	צט	ק	קא	קב	קג	קד	קה	קו	קז	קח	קט	ר	רא	רב	רג	רד	רה	רו	רז	רח	רט	ש	שא	שב	שג	שד	שה	שו	שז	שח	שט	ת	תא	תב	תג	תד	תה	תו	תז	תח	תט	י	יא	יב	יג	יד	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל	לא	לב	לג	לד	לה	לו	לז	לח	לט	מ	מא	מב	מג	מד	מה	מו	מז	מח	מט	נ	נא	נב	נג	נד	נה	נו	נז	נח	נט	ס	סא	סב	סג	סד	סה	סו	סז	סח	סט	ע	עא	עב	עג	עד	עה	עו	עז	עח	עט	פ	פא	פב	פג	פד	פה	פו	פז	פח	פט	צ	צא	צב	צג	צד	צה	צו	צז	צח	צט	ק	קא	קב	קג	קד	קה	קו	קז	קח	קט	ר	רא	רב	רג	רד	רה	רו	רז	רח	רט	ש	שא	שב	שג	שד	שה	שו	שז	שח	שט	ת	תא	תב	תג	תד	תה	תו	תז	תח	תט
-----------	----------------------	----------	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין- כיצד מעברין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כיצד מעברין את הערים? בית נכנס בית יוצא, פגום נכנס פגום יוצא. היו שם גדודיות גבוהות עשרה טפחים, וגשרים ונפשות שיש בהן בית דירה - מוציאין את המדה כנגדן, ועושין אותה כמין טבלא מרובעת, כדי שיהא נשכר את הזויות.												■
מעברין	חד תני: [רב/שמואל]											◆
מאברין	חד תני: [רב/שמואל]											◆
מאן דתני מאברין - אבר אבר.												■
ומאן דתני מעברין - כאשה עוברת.												■
(בראשית כ"ג) מערת המכפלה, רב ושמואל חד אמר: שני בתים זה לפניו מזה	חד: [רב/שמואל]											◆
בית ועלייה על גביו.	וחד: [רב/שמואל]											◆
בשלמא למאן דאמר זה על גב זה - היינו מכפלה. אלא למאן דאמר שני בתים זה לפניו מזה, מאי מכפלה?												?
שכפולה בזוגות.												!
(בראשית ל"ה) ממרא קרית ארבע, אמר רבי יצחק: קרית הארבע זוגות: אדם וחיה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאח.	[רבי יצחק]											■
(בראשית י"ד) ויהי בימי אמרפל, רב ושמואל חד אמר: נמרוד שמו, ולמה נקרא שמו אמרפל - שאמר והפיל לאברהם אבינו בתוך כבשן האש	חד: [רב/שמואל]											◆
אמרפל שמו, ולמה נקרא שמו נמרוד שהמריד את כל העולם כולו עליו במלכותו.	וחד: [רב/שמואל]											◆
(שמות א') ויקם מלך חדש על מצרים, רב ושמואל חד אמר: חדש ממש	חד: [רב/שמואל]											◆
שנתחדשו גזירותיו.	וחד: [רב/שמואל]											◆
מאן דאמר חדש ממש - דכתיב חדש.												■
ומאן דאמר שנתחדשו גזירותיו - מדלא כתיב וימת וימלוך.												■
ולמאן דאמר שנתחדשו גזירותיו, הא כתיב (שמות א') אשר לא ידע את יוסף												■
מאי אשר לא ידע את יוסף - דהוה דמי כמאן דלא ידע ליה ליוסף כלל.												!
(סימן: שמונה עשרה ושנים עשר, למדנו בדוד ויבן).												◆
שמונה עשר ימים גידלתי אצל רבי אושעיא בריבי, ולא למדתי ממנו אלא דבר אחד במשנתנו: כיצד מאברין את הערים - באלף.	רבי יוחנן:											■
איני?												?
שנים עשר תלמידים היו לו לרבי אושעיא בריבי, ושמונה עשר ימים גידלתי ביניהן, ולמדתי לב כל אחד ואחד וחכמת כל אחד ואחד	והאמר רבי יוחנן:											■
לב כל אחד ואחד וחכמת כל אחד ואחד - גמר, גמרא - לא גמר.												!
איבעית אימא: מנייהו דידהו - גמר, מיניה דידהו - לא גמר.												!
ואיבעית אימא: דבר אחד במשנתנו קאמר.												!
כשהיינו לומדין תורה אצל רבי אושעיא היינו יושבין ארבעה ארבעה באמה.	ואמר רבי יוחנן:											■
כשהיינו לומדין תורה אצל רבי אלעזר בן שמוע היינו יושבין ששה ששה באמה.	רבי:											■
רבי אושעיא בריבי בדורו - כרבי מאיר בדורו, מה רבי מאיר בדורו לא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו - אף רבי אושעיא לא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו.	רבי יוחנן:											■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-כיצד מעברין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לבן של ראשונים כפתחו של אולם, ושל אחרונים כפתחו של היכל - ואנו כמלא נקב מחט סידקית.	רבי יוחנן:										■	◊
ראשונים - רבי עקיבא, אחרונים - רבי אלעזר בן שמוע.											■	◊
ראשונים - רבי אלעזר בן שמוע, אחרונים - רבי אושעיא בריבי.	איכא דאמרי:										■	◊
ואנו כמלא נקב מחט סידקית.	[רבי יוחנן]										■	◊
ואנן כי סיכתא בגודא לגמרא.	אביי:										■	◊
ואנן - כי אצבעתא בקירא לסברא	רבא:										■	◊
אנן כי אצבעתא בבירא לשכחה.	רב אשי:										■	◊
בני יהודה שהקפידו על לשונם - נתקיימה תורתם בידם, בני גליל שלא הקפידו על לשונם - לא נתקיימה תורתם בידם.	רב יהודה אמר רב:										■	◊
מדי בקפידא תליא מילתא?											◊	
אלא: בני יהודה דדייקי לישנא, ומתנחי להו סימנא - נתקיימה תורתן בידן, בני גליל דלא דייקי לישנא ולא מתנחי להו סימנא - לא נתקיימה תורתן בידם. בני יהודה גמרו מחד רבה - נתקיימה תורתן בידם, בני גליל דלא גמרי מחד רבה - לא נתקיימה תורתן בידם.											■	◊
בני יהודה דגלו מסכתא - נתקיימה תורתן בידם, בני גליל דלא גלו מסכתא - לא נתקיימה תורתן בידם.	רבינא:										■	◊
דוד גלי מסכתא, שאול לא גלי מסכתא.											■	◊
דוד דגלי מסכתא כתיב ביה (תהלים קי"ט) יראיך יראוני וישמחו, שאול דלא גלי מסכתא כתיב ביה (שמואל א' י"ד) ובכל אשר יפנה ירשיע.											■	◊
מנן שמחל לו הקדוש ברוך הוא על אותו עון - שנאמר: (שמואל א' כ"ח) מחר אתה ובנך עמי - עמי במחיצתי.	ואמר רבי יוחנן:										■	◊
אי איכא דמשאל להו לבני יהודה דדייקי לשני: מאברין תנן, או מעברין תנן? אכווו תנן או עכוו תנן? ידעי.	רבי אבא:										^	
שאילינהו, ואמרי ליה: איכא דתני מאברין, ואיכא דתני מעברין. איכא דתני אכווו ואיכא דתני עכוו.	[בני יהודה]										!	◊
בני יהודה דייקי לישנא מאי היא?											^	◊
דההוא בר יהודה דאמר להו: שלית יש לי למכור.											!	◊
אמרו ליה: מאי גוון טליתך?											!	◊
אמר להו: כתרדין עלי אדמה.											!	◊
בני גליל דלא דייקי לישנא מאי היא?											^	◊
דההוא בר גלילא דהוה קאזיל ואמר להו: אמר למאן, אמר למאן?											!	◊
אמרו ליה: גלילאה שוטה, חמר למירכב, או חמר למישתי, עמר למילבש, או אימר לאיתכסאה?											!	◊
ההיא איתתא דבעיא למימר לחברתה תאי דאוכליך חלבא, אמרה לה: שלוכתי, תוכליך לביא.											!	◊
ההיא אתתא דתאי לקמיה דדיינא, אמרה ליה: מרי כירי, תפלא הוית לי וגנבוך מין. וכדו הוות דכד שדרו לך עיליה - לא מטי כרעיך אארעא.											!	◊
אמהתא דבי רבי כי הוה משתעיא בלשון חכמה אמרה הכי: עלת נקפת בכד, ידאון נישריא לקיניהון. וכד הוה בעי דליתבון, הוה אמרה להו: יעדי בתר חברתה מינה, ותתקפי עלת בכד כאילפא דאולא בימא.											!	◊
רבי יוסי בר אסיין, כי הוה משתעיא בלשון חכמה אמר: עשו לי שור במשפט בטור מסכן. וכד הוה שאיל באושפיזא אמר הכי: גבר פום דין חי, מה זו טובה יש?	[רבי יוסי בר אסיין]										!	◊
רבי אבהו - כי הוה משתעיא בלשון חכמה הוה אמר הכי: אתריגו לפחמין, ארקיעו לזהבין, ועשו לי שני מגידי בעלטה.	[רבי אבהו]										!	◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין- כיצד מעברין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ויעשו לי בהן שני מגידי בעלטה.	איכא דאמרי:											○		
אמרו ליה רבנן לרבי אבהו: הצפיננו היכן רבי אלעאי צפון												○	◊	
אמר להן: עלץ בנערה אהרונית אהרונית עירנית והנעירתו.	[רבי אבהו]											○	◊	
אשה	אמרי לה:											■	◊	
מסכתא.	אמרי לה:											■	◊	
אמרי ליה לרבי אלעאי: הצפיננו היכן רבי אבהו צפון												○	◊	
אמר להן: נתייעץ במכתיר, והנני למפיבשת.	[רבי אלעאי]											○	◊	
מימי לא נצחני אדם חוץ מאשה תינוק ותינוקת.	רבי יהושע בן חנניה:											■	◊	
אשה מאי היא?												^	■	
פעם אחת נתארחתי אצל אכסניא אחת, עשתה לי פולין. ביום ראשון אכלתים ולא שיירתי מהן כלום, שנייה ולא שיירתי מהן כלום. ביום שלישי הקדיחתן במלח. כיון שטעמתי - משכתי ידו מהן.	[רבי יהושע בן חנניה]											○	! ■ ◊	
אמרה לי: רבי, מפני מה אינך סועד?												○	! ■	
אמרת לה: כבר סעדתי מבעוד יום.	[רבי יהושע בן חנניה]											○	! ■	
אמרה לי: היה לך למשוך ידך מן הפת - אמרה לי: רבי, שמא לא הנחת פאה בראשונים? ולא כך אמרו חכמים: אין משיירין פאה באילפס, אבל משיירין פאה בקערה.												○	! ■ ◊	
תינוקת מאי היא?													^ ■	
פעם אחת הייתי מהלך בדרך, והיתה דרך עוברת בשדה והייתי מהלך בה.	[רבי יהושע בן חנניה]											○	! ■	
אמרה לי תינוקת אחת: רבי, לא שדה היא זו?												○	! ■ ◊	
אמרת לה: לא, דרך כבושה היא.	[רבי יהושע בן חנניה]											○	! ■	
אמרה לי: ליסטים כמותך כבושה.												○	! ■ ◊	
תינוק מאי היא?													^ ■	
פעם אחת הייתי מהלך בדרך, וראיתי תינוק יושב על פרישת דרכים. ואמרת לו: באיזה דרך נלך לעיר?	[רבי יהושע בן חנניה]											○	! ■ ◊	
אמר לי: זו קצרה וארוכה וזו ארוכה וקצרה.												○	! ■ ◊	
והלכתי בקצרה וארוכה, כיון שהגעתי לעיר מצאתי שמקיפין אותה גנות ופרדיסין, חזרתי לאחוריי.	[רבי יהושע בן חנניה]											○	! ■ ◊	
אמרת לו: בני, הלא אמרת לי קצרה?	[רבי יהושע בן חנניה]											○	! ■	
אמר לי: ולא אמרת לך ארוכה.												○	! ■ ◊	
נשקתיו על ראשו, ואמרת לי: אשריכם ישראל שכולכם חכמים גדולים אתם, מגדולכם ועד קטנכם.	[רבי יהושע בן חנניה]											○	! ■ ◊	
רבי יוסי הגלילי הוה קא אזיל באורחא, אשכחא לברוריה, אמר לה: באיזו דרך נלך ללוד?	[רבי יוסי הגלילי]												○	◊
אמרה ליה: גלילי שוטה, לא כך אמרו חכמים אל תרבה שיחה עם האשה היה לך לומר: באיזה ללוד.													○	◊
ברוריה אשכחתיה להווא תלמידא דהוה קא גריס בלחישה													○	◊

❖ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

Talmud Navigator

עירובין-כיצד מעברין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בטשה ביה, אמרה ליה: לא כך כתוב (שמואל ב' כ"ג) ערוכה בכל ושמרה, אם ערוכה ברמ"ח אברים שלך - משתמרת, ואם לאו - אינה משתמרת.											o	◊	גד.
תלמיד אחד היה לרבי אליעזר שהיה שונה בלחש, לאחר שלש שנים שכח תלמודו.	תנא:										■	◊	גד.
תלמיד אחד היה לו לרבי אליעזר שנתחייב בשריפה למקום. אמרו: הניחו לו, אדם גדול שמש.	תנא:										■	◊	גד.
שיננא, פתח פומיך קרי, פתח פומיך תני, כי היכי דתתקיים ביך ותוריק חיי. שנאמר (משלי ד') כי חיים הם למצאיהם ולכל בשרו מרפא, אל תקרי למצאיהם אלא למוציאיהם בפה.	שמואל לרב יהודה:										■	◊	גד.
שיננא, חטוף ואכול חטוף ואישתי, דעלמא דאזלינן מיניה כהלולא דמי.	שמואל לרב יהודה:										■	◊	גד.
בני, אם יש לך - היטב לך, שאין בשאול תענוג ואין למות התמהמה. ואם תאמר אניח לבני - חוק בשאול מי יגיד לך. בני האדם דומים לעשבי השדה, הללו נוצצין והללו נובלין.	רב לרב המנונא:										■	◊	גד.
המהלך בדרך ואין עמו לוייה - יעסוק בתורה, שנאמר (משלי א') כי לויית חן הם. חש בראשו - יעסוק בתורה, שנאמר כי לויית חן הם לראשך. חש בגרונו - יעסוק בתורה, שנאמר וענקים לגרגרתיך. חש במעיו - יעסוק בתורה, שנאמר רפאות תהי לשרך. חש בעצמותיו - יעסוק בתורה, שנאמר ושקיו לעצמותיך. חש בכל גופו - יעסוק בתורה, שנאמר ולכל בשרו מרפא.	רבי יהושע בן לוי:										■	◊	גד.
בא וראה, שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם. מדת בשר ודם, אדם נותן סם לחבירו - לזה יפה ולזה קשה. אבל הקדוש ברוך הוא אינו כן, נתן תורה לישראל - סם חיים לכל גופו, שנאמר ולכל בשרו מרפא.	רב יהודה ברבי חייא:										■	◊	גד.
מאי דכתיב (משלי כ"ב) כי נעים כי תשמרם בבטנך יכנו יחדו על שפתיך, אימתי דברי תורה עימים - בזמן שתשמרם בבטנך, ואימתי תשמרם בבטנך - בזמן שיכנו יחדו על שפתיך.	רב אמאי:										■	◊	גד.
מהכא: (משלי ט"ו) שמחה לאיש במענה פיו ודבר בעתו מה טוב, אימתי שמחה לאיש - בזמן שמענה בפיו.	רבי זירא:										■	◊	גד.
לשון אחר: אימתי שמחה לאיש במענה פיו - בזמן שדבר בעתו מה טוב.											■	◊	גד.
מהכא: (דברים ל') כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשתו. אימתי קרוב אליך - בזמן שבפיך ובלבבך לעשותו.	רבי יצחק:										■	◊	גד.
מהכא: (תהלים כ"א) תאות לבו נתתה לו וארשת שפתיו כל מנעת סלה, אימתי תאות לבו נתתה לו - בזמן שארשת שפתיו כל מנעת סלה.	רבא:										■	◊	גד.
כתיב תאות לבו נתתה לו, וכתיב וארשת שפתיו כל מנעת סלה - זכה - תאות לבו נתתה לו, לא זכה - וארשת שפתיו כל מנעת סלה.	רבא רמי:										■	◊	גד.
כל מקום שנאמר נצח סלה ועד - אין לו הפסק עולמית. נצח - דכתיב (ישעיהו נ"י) כי לא לעולם ארים ולא לנצח אקצוף. סלה - דכתיב (תהלים מ"ח) כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צבאות בעיר אלהינו אלהים יכוננה עד עולם סלה. ועד - דכתיב (שמות ט"ו) ה' ימלך לעלם ועד.	תנא דבי רבי אליעזר בן יעקב:										■	◊	גד.
(סימן: ענקים לחייו לוחות חרות)											o	◊	גד.
מאי דכתיב (משלי א') וענקים לגרגרתיך - אם משים אדם עצמו כענק זה שרף על הצואר, ונראה ואינו נראה - תלמודו מתקיים בידו. ואם לאו - אין תלמודו מתקיים בידו.	רבי אלעזר:										■	◊	גד.
מאי דכתיב (שיר השירים ה') לחיו כערוגת הבשם - אם משים אדם עצמו כערוגה זו שהכל דשין בה, וכבושם זה שהכל מתבשמין בה - תלמודו מתקיים, ואם לאו - אין תלמודו מתקיים.	ואמר רבי אלעזר:										■	◊	גד.
מאי דכתיב (שמות ל"א) לחת אבן, אם אדם משים עצמו את לחייו כאבן זו, שאינה נמחית - תלמודו מתקיים בידו, ואם לאו - אין תלמודו מתקיים בידו.	ואמר רבי אלעזר:										■	◊	גד.
מאי דכתיב (שמות ל"ב) חרות על הלחת - אלמלי לא נשתברו לוחות הראשונות לא נשתכחה תורה מישראל.	ואמר רבי אלעזר:										■	◊	גד.
אין כל אומה ולשון שולטת בהן, שנאמר חרות אל תיקרי חרות אלא חירות.	רב אהא בר יעקב:										■	◊	גד.
מאי דכתיב (במדבר כ"א) ומדבר מתנה - אם משים אדם עצמו כמדבר זה, שהכל דשין בו - תלמודו מתקיים בידו. ואם לאו - אין תלמודו מתקיים בידו.	רב מתנה:										■	◊	גד.
רבא בריה דרב יוסף בר חמא הוה ליה מלתא לרב יוסף בהדיה, כי מטא מעלי יומא דכיפורי אמר: איזיל ואפייסיה.	[רבא בריה דרב יוסף בר חמא]										o	◊	גד.
אזל, אשכחיה לשמעיה דקא מזיג ליה כסא. אמר הב לי ואימזיגיה אנא. יהב ליה, מזיגיה.	[רבא בריה דרב יוסף בר חמא]										o	◊	גד.
כדטעמיה אמר: דמי האי מזיגא למזיגא דרבא בריה דרב יוסף בר חמא.	[רב יוסף]										o	◊	גד.
אמר ליה: אנא הוא.	[רבא בריה דרב יוסף בר חמא]										o	◊	גד.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין- כיצד מעברין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
לא תתיב אכרעיך עד דמפרשת לי הני קראי, מאי דכתיב (במדבר כ"א) ומדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות ומבמות הגיא.	אמר ליה: [רב יוסף]										▲	◊	
אם אדם משים עצמו כמדבר זה שהכל דשין בו - תורה ניתנה לו במתנה, וכיון שניתנה לו במתנה - נחלו אל, שנאמר וממתנה נחליאל. וכיון שנחלו אל - עולה לגדולה, שנאמר ומנחליאל במות. ואם מגיס לבו - הקדוש ברוך הוא משפילו, שנאמר ומבמות הגיא. ואם חזר בו - הקדוש ברוך הוא מגביהו, שנאמר (ישעיהו מ') כל גיא ינשא.	אמר ליה: [רבה ברביה דרב יוסף בר חמא]										!	◊	
מאי דכתיב (תהלים ס"ח) חיתך ישבו בה תכין בטובתך לעני אלהים - אם אדם משים עצמו כחיה זו שדורסת ואוכלת, ואיכא דאמרי שמסרחת ואוכלת - תלמודו מתקיים בידו, ואם לאו - אין תלמודו מתקיים בידו. ואם עושה כן - הקדוש ברוך הוא עושה לו סעודה בעצמו, שנאמר תכין בטובתך לעני אלהים.	רב הונא:										■	◊	
מאי דכתיב (משלי כ"ז) נצר תאנה יאכל פריה, למה נמשלו דברי תורה כתאנה - מה תאנה זו כל זמן שאדם ממשמש בה מוצא בה תאנים אף דברי תורה: כל זמן שאדם הוגה בהן - מוצא בהן טעם.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											■	◊
מאי דכתיב (משלי ה') אילת אהבים ויעלת חן וגו' למה נמשלו דברי תורה לאילת? לומר לך: מה אילה רחמה צר, וחביבה על בועלה כל שעה ושעה ראשונה - אף דברי תורה חביבין על לומדיהן כל שעה ושעה כשעה ראשונה.	רבי שמואל בר נחמני:											■	◊
ויעלת חן - שמעלת חן על לומדיה.												■	◊
דדיה ירוך בכל עת, למה נמשלו דברי תורה כדד? מה דד זה, כל זמן שהתינוק ממשמש בו מוצא בו חלב - אף דברי תורה, כל זמן שאדם הוגה בהן - מוצא בהן טעם.												■	◊
באהבתה תשגה תמיד - כגון רבי אלעזר בן פדת.												■	◊
אמרו עליו על רבי אלעזר שהיה יושב ועוסק בתורה בשוק התחתון של ציפורי, וסדינו מוטל בשוק העליון של ציפורי.	[רבי אלעזר]										○	◊	
פעם אחת בא אדם ליטלו ומצא בו שרף	רבי יצחק בן אלעזר:										○	◊	
מאי דכתיב (שופטים ה') רכבי אתנות צחרות ישיבי על מדין והולכי על דרך שיחו.	תנא דבי רב ענן:											■	◊
רכבי אתנות - אלו תלמידי חכמים, שמהלכין מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה.												■	◊
צחרות - שעושים אותה כצהרים.												■	◊
ישיבי על מדין - שדנין דין אמת לאמיתו.												■	◊
והלכי - אלו בעלי מקרא.												■	◊
על דרך - אלו בעלי משנה												■	◊
שיחו - אלו בעלי תלמוד, שכל שיחתן דברי תורה.												■	◊
מאי דכתיב (משלי י"ב) לא יחרך רמיה צידו - לא יחיה ולא יאריך ימים צייד הרמאי.	רב שיזבי משום רבי אלעזר בן עזריה:											■	◊
צייד הרמאי יחרוך?	רב ששת:											■	◊
משל לצייד שצד צפרים, אם ראשון ראשון משבר כנפיו - משתמר, ואם לאו - אין משתמר.	כי אתא רב דימי אמר:											■	◊
מאי דכתיב (משלי י"ג) הון מהבל ימעט וקבץ על יד ירבה. אם עושה אדם תורתו חבילות חבילות - מתמעט, ואם לאו - קובץ על יד ירבה.	רבה אמר רב סחורה אמר רב הונא:											■	◊
ידעי רבנן להא מילתא ועברי עלה.	רבה:											■	◊
אנא עבדתה, ואי קיים בידאי.	רב נחמן בר יצחק:											■	◊
כיצד סדר משנה? משה למד מפי הגבורה, נכנס אהרן ושנה לו משה פירקו. נסתלק אהרן וישב לשמאל משה. נכנסו בניו ושנה להן משה פירקו, נסתלקו בניו, אלעזר ישב לימין משה ואיתמר לשמאל אהרן.	תנו רבנן: [רבנן]											◆	◊
לעולם אהרן לימין משה חזר.	רבי יהודה:											◆	◊
נכנסו זקנים ושנה להן משה פירקו, נסתלקו זקנים, נכנסו כל העם ושנה להן משה פירקו.												■	◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והורה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא ◊ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה-proof
--	---

עירובין-כיצד מעברין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נמצאו ביד אהרן ארבעה, ביד בניו שלשה, וביד הזקנים שנים, וביד כל העם אחד.											■	◇
נסתלק משה, ושנה להן אהרן פירקו. נסתלק אהרן שנו להן בניו פירקו. נסתלקו בניו, שנו להן זקנים פירקו. נמצא ביד הכל ארבעה.											■	◇
חייב אדם לשנות לתלמידו ארבעה פעמים. וקל וחומר, ומה אהרן שלמד מפי משה, ומשה מפי הגבורה - כך, הדיוט מפי הדיוט - על אחת כמה וכמה.	מכאן אמר רבי אליעזר:										■	◇
מנין שחייב אדם לשנות לתלמידו עד שילמדנו - שנאמר (דברים ל"א) ולמדו את בני ישראל. ומנין עד שתהא סדורה בפייהם - שנאמר שימה בפייהם. ומנין שחייב להראות לו פנים - שנאמר (שמות כ"א) ואלה המושפטים אשר תשים לפניהם.	רבי עקיבא:										■	◇
וליגמרו כולה ממשה											◊	◇
כדי לחלוק כבוד לאהרן ובניו, וכבוד לזקנים.											!	◇
וניעול אהרן וניגמר ממשה, וליעילו בניו וליגמרו מאהרן, וליעילו זקנים וליפלו מבניו, וליזלו וליגמרינהו לכולהו ישראל											◊	◇
כיון דמשה מפי הגבורה גמר - מסתייעא מלתיה.											!	◇
לעולם אהרן לימין משה חזר.	אמר ר: [רבי יהודה]										■	◇
כמאן אזלא הא דתניא:											◊	◇
שלשה שהיו מהלכין בדרך - הרב באמצע, וגדול בימינו וקטן בשמאלו.	[תניא]										■	◊
לימא רבי יהודה היא ולא רבנן											◊	◇
אפילו תימא רבנן, משום טירחא דאהרן.											!	◇
רבי פרידא הוה ליה ההוא תלמידא דהוה תני ליה ארבע מאה זימני וגמר.	[רבי פרידא]										○	◇
יומא חד בעייה למלתא דמצוה, תנא ליה ולא גמר.											○	◇
אמר ליה: האידינא מאי שנא?	[רבי פרידא]										○	◇
אמר ליה: מדהיאי שעתא דאמר ליה למר איכא מילתא דמצוה - אסחאי לדעתאי, וכל שעתא אמינא, השתא קאי מר, השתא קאי מר.											○	◇
אמר ליה: הב דעתין ואתנין לך. הדר תנא ליה ארבע מאה זימני אחרני	[רבי פרידא]										○	◇
נפקא בת קלא ואמרה ליה: ניחא לך דליספו לך ארבע מאה שני, או דתיזכו את ודרך לעלמא דאתי?											○	◇
אמר: דניזכו אנא ודריי לעלמא דאתי.	[רבי פרידא]										○	◇
אמר להן הקדוש ברוך הוא: תנו לו זו וזו.											○	◇
אין תורה נקנית אלא בסימנין שנאמר שימה בפייהם, אל תקרי שימה אלא סימנה.	רב חסדא:										■	◇
שמעה רב תחליפא ממערבא, אול אמרה קמיה דרבי אבהו											○	◇
(ירמיהו ל"א) הציבי לך צינים שימי לך וגו', עשו ציונים לתורה. ומאי משמע דהאי ציון לישנא דסימנא הוא - דכתיב (יחזקאל ל"ט) וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון.	אמר: [רבי אבהו] אתון מהתם מתניתו לה, אנן מהכא מתנינן לה:										■	◇
מהכא (משלי ז) אמר להכמה אחתי את ומדע לבניה תקרא - עשה מודעים לתורה.	רבי אלעזר:										■	◇
עשה מודעים לתורה.	רבא:										■	◇
מאי דכתיב (דברים ל') לא בשמים היא ולא מעבר לים היא, לא בשמים היא - שאם בשמים היא אתה צריך לעלות אחריה, ואם מעבר לים היא - אתה צריך לעבור אחריה.	והיינו דאמר אבדימי בר תמא בר דוסא:										■	◇

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review ◊ מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

עירובין- כיצד מעברין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
לא בשמים היא - לא תמצא במי שמגביה דעתו עליה כשמים, ולא תמצא במי שמרחיב דעתו עליה כים.	רבא:										■	◊	נה.	
לא בשמים היא - לא תמצא בגסי רוח, ולא מעבר לים היא - לא תמצא לא בסחרנים ולא בתגרים.	רבי יוחנן:										■	◊	נה.	
כיצד מעברין את הערים?	תנו רבנן:											■	◊	נה.
ארוכה - כמות שהיא											■	■	◊	נה.
עגולה - עושין לה זויות.											■	■	◊	נה.
מרובעת - אין עושין לה זויות.											■	■	◊	נה.
היתה רחבה מצד אחד וקצרה מצד אחר - רואין אותה כאילו היא שוה.											■	■	◊	נה.
היה בית אחד יוצא כמין פגום, או שני בתים יוצאין כמין שני פגומין - רואין אותן כאילו חוט מתוח עליהן, ומודד ממנו ולהלן אלפים אמה.											■	■	◊	נה.
היתה עשויה כמין קשת או כמין גאם - רואין אותה כאילו היא מלאה בתים וחצירות, ומודד ממנו ולהלן אלפים אמה.											■	■	◊	נה.
ארוכה - כמות שהיא.	אמר ר:										■	■	◊	נה.
פשיטא											◊		נה.	
לא צריכא דאריכא וקטינא, מהו דתימא: ליתן לה פותיא אאורכה קא משמע לן.											!	◊	נה.	
מרובעת אין עושין לה זויות.												■	◊	נה.
פשיטא											◊		נה.	
לא צריכא, דמרבועא ולא מרבעא בריבוע עולם. מהו דתימא: לירבעא בריבוע עולם, קא משמע לן.											!	◊	נה.	
היה בית אחד יוצא כמין פגום או שני בתים יוצאין כמין שני פגומין												■	◊	נה.
השתא בית אחד אמרת, שני בתים מיבעיא?											◊		נה.	
לא צריכא - משתי רוחות. מהו דתימא: מרוח אחת - אמרינן, משתי רוחות - לא אמרינן, קא משמע לן.											!	◊	נה.	
היתה עשויה כמין קשת או כמין גאם רואין אותה כאילו היא מלאה בתים וחצירות ומודד ממנה ולהלן אלפים אמה.												■	◊	נה.
עיר העשויה כקשת, אם יש בין שני ראשיה פחות מארבעת אלפים אמה - מודדין לה מן היתר, ואם לאו - מודדין לה מן הקשת.	רב הונא:											■	◊	נה.
ומי אמר רב הונא הכי?											◊		נה.	
חומת העיר שנפרצה במאה וארבעים ואחת ושליש	והאמר רב הונא:										■	◊	נה.	
לא קשיא כאן - ברוח אחת, כאן - משתי רוחות.	רבה בר עולא:										!	◊	נה.	
ומאי קא משמע לן דנותנין קרפף לזו וקרפף לזו, הא אמרה רב הונא חדא זימנא?											◊		נה.	
נותנין קרפף לעיר, דברי רבי מאיר.	דתנן: [רבי מאיר]										■	◊	נה.	
לא אמרו קרפף אלא בין שתי עיירות	הכמים:										■	◊	נה.	
קרפף לזו וקרפף לזו.	ואיתמר, רב הונא:										■	◊	נה.	
אין נותנין אלא קרפף אחד לשניהם.	הייא בר רב אמר:										■	◊	נה.	

statement-מימרא **■**
 challenge-קושיא **⚡**
 question-שאלה **^**
 answer-תירוץ! **!**
 proof-ראיה **■**

disputants-חולקים **◆**
 נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**

מקרא-key:

עירובין-כיצד מעברין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
צריכא, דאי אשמעינן הכא - משום דהוה ליה צד היתר מעיקרא, אבל התם - אימא לא. ואי אשמעינן התם - משום דדחיקא תשמשיהו, אבל הכא דלא דחיקא תשמשיהו - אימא לא, צריכא.												⚡
וכמה הוי בין יתר לקשת?												^
אלפים אמה,	רבה בר רב הונא:											◆
אפילו יתר מאלפים אמה.	רבא בריה דרבה בר רב הונא:											◆
כוותיה דרבא בריה דרבה בר רב הונא מסתברא, דאי בעי - הדר אתי דרך בתים.	אביי:											■
היו שם גדודיות גבוהות עשרה טפחים כל.												■
מאי גדודיות?												^
שלוש מחיצות שאין עליהן תקרה.	רב יהודה:											!
שתי מחיצות ויש עליהן תקרה מהו?	איבעיא להו:											^
אלו שמתעברין עמה: נפש שיש בה ארבע אמות על ארבע אמות, והגשר והקבר שיש בהן בית דירה, ובית הכנסת שיש בהן בית דירה לחזן, ובית עבודת כוכבים שיש בהן בית דירה לכומרים, והאורות והאוצרות שבשדות ויש בהן בית דירה, והבורגנין שבתוכה, והבית שבים - הרי אלו מתעברין עמה.	תא שמע:											⚡
ואלו שאין מתעברין עמה: נפש שנפרצה משתי רוחותיה אילך ואילך, והגשר והקבר שאין להן בית דירה, ובית הכנסת שאין להן בית דירה לחזן, ובית עבודת כוכבים שאין להן בית דירה לכומרים, והאורות והאוצרות שבשדות שאין להן בית דירה, ובור ושיח ומערה וגדר ושובך שבתוכה, והבית שבספינה - אין אלו מתעברין עמה.												⚡
נפש שנפרצה משתי רוחותיה אילך ואילך.	קתני מיהת:											⚡
מאי לאו - דאיכא תקרה?												⚡
לא, דליכא תקרה.												!
בית שבים												■
למאי חזי?												^
בית שעשוי לפנות בו כלים שבספינה ומערה אין מתעברת עמה?	רב פפא:											!
מערה מתעברת עמה	והתני רבי חיאי:											⚡
כשיש בנין על פיה.	אביי:											!
ותיפוק ליה משום בנין גופיה												⚡
לא צריכא, להשלים.												!
יושבי צריפין אין מודדין להן אלא מפתח בתיהן.	רב הונא:											■
(במדבר ל"ג) ויחנו על הירדן מבית הישמת	מתיב רב חסדא:											⚡
לדידי חזי לי ההוא אתרא, והוי תלתא פרסי על תלתא פרסי.	ואמר רבה בר בר חנה:											⚡
כשהן נפנין - אין נפנין לא לפניהם ולא לצדיהן אלא לאחריהן.	ותניא:											⚡
דגלי מדבר קאמרת? כיון דכתיב בהו (במדבר ט') על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו - כמאן דקביע להו דמי.	אמר ליה רבא:											!

<p>disputants-חולקים-statement ■ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה-challenge ? insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-question ^ story-מעשה-O answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>	<p>מקרא-key:</p>
---	------------------

עירובין-כיצד מעברין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אם יש שם שלש הצירות של שני בתים - הוקבעו.	רב חיננא בר רב כהנא אמר רב אשי:											◊	נה:	
יושבי צריפין והולכי מדברות - חיהן אינן חיים, ונשיהן ובניהן אינן שלהן.	רב יהודה אמר רב:												◊	נה:
יושבי צריפין כיושבי קברים, ועל בנוותיהם הוא אומר (דברים כ"ז) ארור שכב עם כל בהמה.	תניא נמי הכי, אליעזר איש בריא אומר:													נה:
מאי טעמא?														נה:
שאין להן מרחצאות	עולא:												◊	נה:
מפני שמרגישין זה לזה בטבילה.	רבי יוחנן:												◊	נה:
מאי בנייהו?														נה:
איכא בינייהו נהרא דסמיך לביתא.													◊	נה:
כל עיר שאין בה ירק - אין תלמיד חכם רשאי לדור בה.	רב הונא:												◊	נה:
למימרא דירק מעליא?														נה:
שלשה מרבין את הזבל וכופפין את הקומה, ונוטלין אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם, ואלו הן: פת קיבר ושכר חזש וירק	והתניא:												◊	נה:
לא קשיא הא - בתומי וכתתי, הא - בשאר ירקי.													◊	נה:
שום - ירק, כרישין - חצי ירק, נראה צנון - נראה סם חיים.	כדתניא:												◊	נה:
נראה צנון - נראה סם המות	והא תניא:												◊	נה:
לא קשיא כאן - בעלין, כאן - באמהות. כאן - בימות החמה, כאן - בימות הגשמים.													◊	נה: